

Prídem zo školy domov a čo s „načatým“ dňom? Nieкто „lajkuje“ na facebooku, nieкто zas od-dychuje pozeraním nekonečnej telenovely, nieкто zas nadväzuje nové známosti v nejakom bare. Mňa sa to však netýka, lebo všetok svoj voľný čas venujem folklóru. Milujeme to, čím sme, alebo sme tým, čo milujeme? Nieкто múdry raz povedal: „Rob to, čo miluješ a budeš šťastný.“ Nikdy som tejto vete nejak nerozumela, až kým som sa nezačala venovať folklóru. Každý „pravý folklórista“ sa tomu venuje od malička, alebo ho k tomu dovedli jeho rodičia. Ja som s folklórom začala ako 12 ročné dievča, ktoré túžilo vo svojom kolektíve niečím

vyniknúť. U nás na dedine je ešte stále zvykom, že staré mamy chodia poobliekané v kroji. Vždy mi to prišlo výnimočné, niečo úžasné a krásne. A povedala som si, toto je niečo pre mňa. Prišla som za vedúcim folklórneho súboru Vikartovčan. Nadšenie neskrýval, pretože nie je veľa mladých ľudí, ktorí by sa chceli venovať práve tomuto. Chce to veľa času a odhodlania. Neraz trávime na skúške celé večery a domov sa vraciame neskoro, neraz musím zrušiť piatkové stretnutia s priateľmi. Mnohokrát odchádzam domov so svalovicou, so zachrípnutým hlasom, na pokraji s nervami a slzou na krajíčku. Ale nikdy mi ani na chvíľu nenapadlo,

ČO S VOĽNÝM ČASOM??? JA ZBOŽŇUJEM FOLKLÓR!

že to celé zabalím. Nieкто by to mohol brať ako záťaž, ako niečo, čo mi uberá veľa z môjho voľného času. Pre mňa je toto môj voľný čas, môj oddych, odreagovanie. Prídem, zaznie harmonika, nohy sa roztancujú a všetky problémy, starosti, stresy, to všetko je preč. Milujem ten pocit, ktorý mám v momente, keď sa postavím na javisko oblečená v kroji. Vtedy si poviem: „Robím to, čo milujem a som pri tom šťastná.“ A s týmto pocitom som členkou Fsk Vikartovčan už 5 rokov a som rada, že som súčasťou tohto diela, že môžem takto udržiavať zvyky a tradície nášho slovenského národa, ktoré nám zanechali naši predkovia.

MIRKA

